

על רקע זה בא שר-הבטחון וטוען שהוא זקוק לתקנות-החירום, כדי להבטיח את הבטחון בישראל, כולל ירושלים, ושיטות מקבילות בשטחים המוחזקים, על סמך צווים מטעם המושל הצבאי.

ואנחנו עונים: שום צווייחירום לא יבטיחו את הבטחון לאורך ימים, אלא להיפך: הפעלת צווייחירום תחמיר את בעיית הבטחון, ותשרוף את הגשרים שהתחילו להיבנות בין ישראל והפלסטינים, בעימותי הדד גדול שבא בעקבות מלחמת ששת-הימים.

נסיגתו של דיין

ראש המטה הכללי של צה"ל, רב-אלוף חיים בר-לב, הכריז עוד לפני שנה, כי אי-אפשר לשים קץ לטרור כל עוד לא יהיה "הסדר ופיתרון לפלסטינים". איזו מסקנה הסיקה הממשלה מאזהרה נבונה, שקולה ומרחיקת-ראות זו? ואילו קודמו של הרמטכ"ל, מנצח מלחמת ששת-הימים, רב-אלוף יצחק רבין, אמר לפני שבוע בלבד בטלביזיה, כי עלינו להבהיר לחלוטין שיעדנו הבלעדי הוא שלום ובטחון, ולא סיפוח שטחים.

ואני שואל את שר-הבטחון — גם הוא רמטכ"ל לשעבר — מה היא גישתו לבעיה מדינית-בטחונית עקרונית זו, שהיא הרקע לכל בעיות הבטחון השוטף, כולל זו הנדונה כאן היום?

מייד אחרי המלחמה השמיע השר דיין — בין שאר הכרזותיו, הסותרות זו את זו — כמה מילים ורמזים שהתפרשו כתמיכה ברעיון המדינה הפלסטינית והפדרציה של פלסטין וישראל.

צר לי שמאז נכנע השר דיין למיעוט קולני בציבור, ונסוג מרעיונות אלה, כשם שנסוג בפרשת חברון.

עכשיו הוא קוצר — וכולנו קוצרים — את התוצאות של נסיגה זו, בכל הארץ — ובחברון.

לא הוצע פיתרון לפלסטינים, לא הוצע הסדר לפלסטינים — ותקנותי החירום באות במקום פיתרון ובמקום הסדר.

רק"ח מסיתה ומחבלת

ומכאן, כבוד היושב-ראש, כמה מילים על המפלגה שיזמה את הדיון הזה. אם מגנים אנחנו את היסודות הקיצוניים בישראל, הדורשים "יד חזקה" כלפי האוכלוסיה הערבית בישראל ובפלסטין, הרי באותה מידה אנו מגנים את רק"ח, התומכת ביסודות הקיצוניים ביותר באוכלוסיה הערבית, גם בישראל וגם בפלסטין, והדבר האחד קשור בשני.

אין ספק כי מאז מלחמת ששת-הימים ממלאה רק"ח תפקיד שלילי ביותר בזירה הישראלית, המרחבית והבינלאומית. היא עוזרת ללאומנות הערבית הקיצונית ביותר, ובכך היא עוזרת ללאומנות היהודית הקיצונית ביותר. שיתוף הפעולה ההדוק בין הקיצוניות הערבית והקיצוניות היהודית מוצא לו ברק"ח חוליה מחברת חשובה.

בהשחירה בעולם את כוחות השלום הישראליים, בציירה את התמיכה כי כל ישראל שחורה, פאשיסטית ושוחרת-סיפוח, פועלת רק"ח ל"שריפת הגשרים בין שוחריי-השלום בשני העמים.

בחזרה בצורה עבדותית על הטענה הסובייטית, שמלחמת-המגן של ששת-הימים, מלחמה שנכפתה עלינו בעליכורחנו, היתה כביכול מלחמה תוקפנית — פועלת רק"ח להריסת הבסיס הנפשי והמדיני המאפשר הידברות ושלום.

בזירה הבינלאומית הפכה רק"ח לסוכנות סובייטית אדוקה ואורתודוקסית, תמכה בפשע הפלישה לציפולובקיה, לא הרימה את קולה נגד רצח-העם בביאפריה, ומשרתת את מגמות

המדיניות הסובייטית האנטי-ישראלית, תחת לנסות להשפיע על ברית-המועצות בכיוון לגישה מאוזנת, שוחרת-שלום.

ואילו בזירה הישראלית הפנימית מטיפה ואף מטיתה רק"ח נגד כוחות-שלום ישראליים, מתארת אותם בבטאניה הערביים כציונים וכלאומנים מוסתרים, ומתארת את ערביי ישראל, הנותנים יד לכוחות-שלום חדשים, כבוגדים בעניין הערבי.

מכל הסיבות האלה, כבוד היושב-ראש, אין לנו שום סיבה להגן על רק"ח ואף לא נעשה זאת. כבואנו להתנגד למדיניות של צווי ריתוק, לא על רק"ח אנו באים להגן, אלא על הדמוקרטיה הישראלית.

כל הפרה של שלטון החוק והדמוקרטיה, טיבעה שהיא מתחילה נגד כוחות המעוררים בציבור שינאה וסלידה. אולם גם מי שמעורר שינאה וסלידה זכאי במדינת-החוק להגנת החוק, להליכים משפטיים סדירים.

אם מישהו במפלגת רק"ח, או בכל מפלגה אחרת, מפר את חוקי הבטחון — יש להעמידו לדין ולהניח לשופט לשפוט.

צוויי-ההגלייה וצוויי-הריתוק מזויפים את מהותה של הדמוקרטיה הישראלית, משחירים את פני המדינה בעולם ומסכנים את עתיד שלטון החוק.

הטלביזיה לרשות הבחירות

(המשך מעמוד 12)

בכנסת, לא על פי פעילות חברי-הכנסת השונים — כי אם על פי מפתח מפלגתי וקנוניות בין המפלגות הגדולות, באמצעות קומיסארים-עסקנים שיפעלו בצנזורים.

סכנה זו נמנעה — עד כה — בקול-ישראל, ומכאן הדיווח, ההגון והמעניין כאחד, של התוכנית "השבוע בכנסת". עתה רוצים להכניס את הטלביזיה למיסת-סדום שרירותית אנטי-דמוקרטית ואנטי-פרלמנטרית.

אם חוששים אותם קומיסארים כי הציבור יתקומם נגד מראה מליאת הכנסת בעת דיונים חשובים — או נגד רמת הדיונים — כפי שאומר דובר מפ"ם באותו מאמר — הרי יש לי פיתרון פשיט בתכלית: להגביר את הנוכחות במליאת הכנסת, ולהעלות את רמת-הוויכוח בה.

דווקא נימוקים אלה צריכים לשכנע אותנו להכניס את הטלביזיה להחי הכנסת, ואני מקהה כי גם מפ"ם, אחרי שיקול ענייני, תגיע, או אולי כבר הגיעה, למסקנה חיובית זו. על אחת כמה וכמה שאותם נימוקים מחייבים את הפעלת הטלביזיה בבחירות.

חזרה לימי אתונה

כבוד היושב-ראש, מה הן, בעצם, בחירות? באתונה של ימי פריקלס התאסף קהל הבוחרים כולו בכיכר מרכזית אחת, האגורה, ראה את כל המועמדים, שמע את כל נימוקיהם, והכריע ביניהם על סמך התרשמות אישית ישירה.

מאז הסתעפה החברה, גדלה והתפשטה. המרחקים התעצמו, התהליכים נעשו יותר מורכבים, ונמנעה היכולת הפיסית של המועמד לקיים מגע אמיתי ומלא עם הבוחר.

והנה, ההמצאה הנפלאה של הטלביזיה מחזירה את המצב לקדמותו, הופכת את המדינה כולה לכיכר מרכזית, ומאפשרת לבוחר שוב לראות, לשמוע, להתרשם ולהחליט.

ברוח זו אני מציע לבית להעביר את הצעת-החוק שלי לדיון טרומי בחעת החוקה, חוק ומשפט, על-מנת לאפשר קבלת חוק זה בקריאה סופית לפחות שלושה חודשים לפני הבחירות הקרובות.

